

DE LANGE WEG

Eerste akte

Tiffany D. Jackson

Harlem, 17.12 uur

HET IS ECHT een dag voor een zonnesteek. Of iets anders ergs. Als in een miljoenenstad de temperatuur stijgt, lopen ook de spanningen op; dan gaan mensen domme dingen doen. Normaal zou ik voor geen goud naar buiten gaan. Ik zou lekker op mijn kamer blijven, naast de airco, een beetje filmpjes kijken met een icetea en een broodje kip. Dus op het moment dat de deuren van de stikhete metro opengaan en de warme lucht me in het gezicht slaat, begin ik te twijfelen of het wel zo'n goed idee is, deze nieuwe baan.

Als ik het station uit kom, zie ik tot mijn verbazing dat er heel veel mensen op straat zijn. De letters van het Apollo Theater schitteren in het genadeloze zonlicht. Als dit een filmset was waar ik het voor het zeggen had, dan zouden we ermee ophouden – of we zouden alleen 's nachts draaien. Ik ren over 125th Street, terwijl de zolen van mijn sneakers aan het beton plakken. Doordat de metro vertraging had, lig ik nu tien minuten achter op schema. Het maakt ze bij de MTA geen reet uit of je op tijd komt, ook als er geen hittegolf is. En nu ben ik dus te laat. Nou ja, ik ben op tijd, maar dat is hetzelfde als te laat. Papa zegt altijd: *als je te vroeg bent, dan ben je op tijd; ben je op tijd, dan ben je te laat*. Precies daarom bleef ik op school tussen de lessen door nooit in de gang hangen. Ik zat altijd als eerste in de klas, lang voordat de tweede bel ging. Ik denk dat de leraren daarom zo dol op me waren. Ze zagen het als een teken van respect. Zelfs meneer Bishop, terwijl ik niemand ken die zo'n hekel aan gym heeft als ik.

Mijn jurk is al doorweekt als ik de lift naar de vierde verdieping neem. Volgens mij heb ik nog nooit van m'n leven zo erg gezweet. Maar ze hadden gezegd dat ik mijn papieren moest langsbrengen voordat de training begon, op maandag.

Yep, hr-oriëntatietraining. Voor een echte baan. Deze dame is de nieuwe office assistant bij het hoofdkantoor van Apollo. Mijn mentor had me op de vacature gewezen. En als ik hier werk, bij het beroemdste Black theater in New York – waar muzikale supersterren als Michael Jackson, Mariah Carey en Stevie Wonder ooit zijn begonnen – kan ik straks gewoon met high class-beroemdheden kletsen. Superhandig, voor als ik later topregisseur ben.

Wat het betaalt? 3500 dollar voor zes weken.

Het is wel helemaal in Harlem, dat wel. Vanuit Brooklyn is het minstens een uur met de metro, plus een overstap. Maar dan hoeft ik in elk geval deze zomer niet in Bed-Stuy te zijn. Daar heb ik niks te zoeken sinds... het is gebeurd. Sinds 'wij' hem en haar betekent, in plaats van hem en mij.

In de mail stond dat ik er om kwart over vijf moest zijn. Omdat ik ga kennismaken met mijn toekomstige collega's, heb ik mijn geel-blaue pofjurk aangetrokken, gekocht van mijn diplomageld. Weet je wat? Straks kan ik gewoon een heel nieuwe garderobe kopen, die bij mijn nieuwe leven past, en ik laat mijn oude achter. Misschien ga ik me zelfs wel voorstellen als Tam in plaats van Tammi. Dat heeft toch niemand door? Ik ga niet met anderen naar de universiteit of zo. Ik doe dit... alleen.

Terwijl ik naar de receptie loop denk ik: het had heel anders kunnen zijn. 'Wij' hadden andere plannen. We hadden elkaar dingen beloofd. Maar er is geen 'wij' meer, en het wordt tijd dat ik mijn leven oppak en verderga, zonder hem.

'Dag, schat.' De zwarte vrouw van middelbare leeftijd glimt, het zweet druipt uit haar wenkbrauwen. 'Wat kan ik voor je doen?'

Ik recht mijn rug en schud de gedachten van me af. 'Hoi, ik ben Tam Wright, ik ben de nieuwe kracht en ik kom mijn papieren brengen.'

'Oké, mooi. Even kijken of Maureen er is om het in orde te maken. Pfff... lekker weertje, hè?'

Het is bedompt in het kantoor zonder ramen. Ik zie mannen en vrouwen in plakkerige kleren. 'Eh, ja.'

Ze draait zich om en pakt een map van het bureau. 'Hmmm, ik hoorde dat het rond twaalf uur al bijna veertig graden was en dat het daarna niet koeler is geworden.'

Ik wikkel mijn vlechtjes in een hoge knot zodat ik meer lucht in mijn gezicht krijg.

'Is het hier altijd zo warm?' Niet in paniek raken, zeg ik tegen mezelf, maar ik weet nu al dat ik te weinig luchtige jurkjes en bloesjes heb om het hier een hele zomer uit te houden. En ik moet er natuurlijk wel perfect uitzien.

Ze lacht vriendelijk. 'Sorry mop, de airco doet de hele dag al raar. Ik denk dat het...'

'Shit! Sorry dat ik te laat ben!' hoor ik achter me. Ik krijg een schok en verstijf. Hoe warm het ook is, er gaat een koude rilling over mijn rug. Ik doe mijn ogen dicht en bid.

Alsjeblieft, laat het niet waar zijn. Alsjeblieft God, alsjeblieft. Ieder ander, maar hij niet.

'Dag, schat. Wat kan ik voor je doen?' vraagt de vrouw.

Harde voetstappen, van een streber die over lijken gaat. Hij droeg altijd te grote sneakers of hij vertikte het om er veters in te doen, klappende zolen tegen de vloer, een high five bij elke stap.

'Hé! Alles goed? Ik ben Kareem...' Zijn stem ebt weg, tot hij uitroept: 'Tammi?'

Godver.

Uiteindelijk doe ik mijn ogen open, draai me om en kijk hem aan. Die bruine huid. Die waanzinnig mooie ogen. Het is niet dat ik hem sindsdien nooit meer heb gezien. We wonen in dezelfde buurt en gaan naar dezelfde school, de Stacey Abrams School in Upper West Side. Maar de afgelopen vier maanden ben ik niet één keer zo dicht bij hem in de buurt geweest, niet zo dichtbij dat ik hem kon ruiken, en damn, wat ruikt hij lekker.

'Wat doe jij hier?' vraag ik. Het komt er nogal vijandig uit, en terecht.

Hij rolt met zijn ogen en richt zich weer tot de receptioniste, alsof ik niet besta. 'Sorry, het spijt me. Ik kom mijn papieren brengen, voor de oriëntatietraining.'

Oriëntatietraining? No way... Wij kunnen niet met z'n tweeën op dezelfde plek werken. Echt niet!

'Wacht, zijn jullie hier allebei om papieren af te geven?' vraagt ze.

'Nee,' zeggen we tegelijkertijd.

'Ik bedoel, ja,' zeggen we, ook tegelijkertijd.

Beschaamd doe ik een stap opzij zodat we verder bij elkaar vandaan staan en ik schraap mijn keel. 'Wat ik wilde zeggen is dat ik hier ben met mijn papieren. Ik heb geen idee wat hij hier doet.'

Hij grijnst. ‘Ik ben hier dus voor hetzelfde.’

Ze kijkt ons een voor een aan, slaat snel de map open die ze in haar hand heeft en scant met haar blik de pagina's. Dan kijkt ze op haar computerscherm, doet haar best om iets te vinden en ondertussen kijk ik even vlug naar hem. Hij heeft zijn lievelingsjeans aan, al is het nog zo heet, een zwarte polo en nieuwe Jordans. Die moest hij vast van haar kopen. Ik vond zijn versleten All Stars leuker en ik mis zijn verzameling superhero-shirts.

Ophouden, Tammi! Je mist helemaal niks aan die eikel.

‘Eh... wacht even hoor,’ zegt de receptioniste een beetje onzeker. ‘Gaan jullie maar vast zitten, ik haal Maureen erbij. Ik ben zo terug.’

Terwijl Kareem en ik naar de wachtruimte lopen, kijken we elkaar even achterdochtig aan. Hopelijk komt Maureen mij straks halen... en laat ze hem hier lekker zitten.

Ik neem plaats op een stoel naast de ingang en Kareem gaat tegenover me zitten, zenuwachtig friemelend.

Gewoon vrolijk blijven, Tammi.

Ik doe een snelle selfie-check om te kijken of mijn *edge control* tijdens die bloedhete rit niet gesmolten is. Ik wil echt niks meer van hem, maar ik wil wel dat mijn haar goed zit.

‘Wauw,’ mompelt Kareem in zichzelf terwijl hij ergens naar kijkt. Ik volg zijn blik.

‘Wauw.’ Mijn mond valt open. De muren in de wachtruimte hangen vol oude Apollo-concertposters. James Brown, Ray Charles, Ella Fitzgerald, Billie Holiday – mensen naar wie mijn grootouders luisterden toen ze jong waren. Door al het gedoe had ik er nog niet bij stilgestaan, maar nu dringt het in één klap tot me door: ik ben door dezelfde gangen gelopen als deze beroemdheden. Zou het zo ook voelen als ik straks in een tv-studio ben of op een filmset? Die gedachte maakt me zo blij dat ik bijna vergeet dat die klootzak zich ook in deze ruimte bevindt.

Kareem zit nog steeds te friemelen en doorzoekt al zijn zakken. Dat doet hij altijd als hij zenuwachtig is of te laat, en dat is hij bijna altijd. Hij zou nooit op tijd op school komen als ik zijn wekker niet op meerdere tijdstippen had ingesteld. Zou hij die nog steeds gebruiken?

Kareem slaat met zijn hand tegen zijn voorhoofd en vloekt. Hij is vast iets vergeten...

Ophouden, nou. Niet aan hem denken. Hij denkt ook niet aan jou.

Wat doet hij hier eigenlijk? Meneer Taylor, onze mentor, had me verteld over dit werk, maar hij had erbij gezegd dat er maar één plek was, voor een leerling die interesse had in media en entertainment. Kareem was geïnteresseerd in accountancy (saai). Dan kon hij leren hoe hij die ‘bakken met geld’ moest tellen die hij zou gaan verdienen. O, dat is het natuurlijk! Het geld; hij wil die 3500 dollar hebben.

Nou, dat is dan jammer voor hem. Ik ben degene die ze hebben moeten. Ik heb bij mijn aanvraag zelfs een film meegestuurd, geschoten en geëdit op mijn telefoon. Deze baan is voor mij! En bovendien... heb ik dit nodig. Het is de eerste stap op weg naar een ster op Hollywoods Walk of Fame. Mama en papa zijn nog niet helemaal overtuigd van mijn plan. Dat was Kareem wel. Alleen nu... nu kan het hem waarschijnlijk geen bal meer schelen. En dus laat ik me dit niet afnemen. Hij kan net zo goed gaan en de eerste de beste metro terug naar Brooklyn pakken.

Ik haal mijn telefoon tevoorschijn zodat ik mijn aandacht op iets anders kan richten en niet de hele tijd stiekem naar hem ga zitten kijken. Hij is niet veel veranderd. Nog altijd zo lang als wat, een en al benen en slungelarmen, en die mooie ogen en volle lippen. Hij lijkt iets bruiner. Misschien is hij naar het strand geweest... met haar. Ik word al misselijk bij de gedachte. Ik stel me voor dat ze naar Far Rockaway zijn gelopen, zij in haar bikini en hij met een blote bast...

‘Hé, heb jij een oplader?’

Het dringt niet meteen tot me door dat hij het tegen mij heeft.

‘Wát?’ blaf ik.

‘Een oplader,’ zegt hij langzaam, alsof ik een andere taal spreek. ‘Ik ben vergeten mijn telefoon op te laden en ik heb nog maar iets van 5 procent.’

Ik knipper een paar keer van verbijstering. ‘Is dat het enige wat je te zeggen hebt?’

Zoals gewoonlijk heeft hij geen flauw idee waar ik het over heb.

‘Je hebt in al die maanden nog geen twee woorden tegen me gezegd en nu komt er alleen maar iets uit je mond omdat je iets nodig hebt.’

Eerst is hij verbaasd. Maar dan kijkt hij me door zijn wimpers aan, leunt achterover in zijn stoel en zuigt met een afkeurend geluid wat lucht naar binnen.

‘Laat maar,’ snauwt hij, en hij doet zijn armen over elkaar. ‘Ik weet niet eens hoe ik op het idee kwam. Jij denkt toch alleen maar aan jezelf.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Niks,’ gromt hij.

Ik kijk even naar de receptioniste, die weer achter haar bureau zit en snel haar blik afwendt, alsof ze helemaal niet naar ons zat te luisteren. Zijn telefoon zou niet de hele tijd leeg zijn als hij hem niet als dj-speaker zou gebruiken. Zelfs als ik een oplader bij me had gehad, dan had ik die niet aan hem gegeven. Al was hij de laatste jongen op deze aarde. Ik blijf zeiken, voor altijd.

Hij maakt weer een afkeurend geluid en zakt nog verder onderuit in zijn stoel. ‘Man, je doet alsof ik vraag of je een briefje van twintig voor me hebt. Aso.’

‘Yo, ben je klaar? Of komt er nog meer onzin uit die gore bek van je?’

Kareem kijkt me met een dodelijke blik aan.

‘Hallo alle twee!’

We springen allebei op als we de hoge, vrolijke stem horen van een vrouw die langs de receptie loopt en op ons afkomt.

‘Hoi! Ik ben Maureen. Jij moet Tammi Wright zijn. En jij, Kareem Murphy?’

‘Ja,’ zeggen wij in koor, en ik haat het, maar ik vind het heerlijk om te horen hoe goed onze stemmen samen klinken.

Zet het uit je hoofd, babe! Er is geen ‘wij’ meer. Wij bestaat niet meer, dood. Verleden tijd.

Ze geeft ons een voor een een hand en dan zucht ze. ‘Nou, ik vind het heel vervelend om te zeggen, maar ik zou willen dat dit anders was gelopen.’

‘Hoe bedoelt u?’ vragen we alle twee, en ik wil grommen, maar ik hou me in.

‘Dit is behoorlijk gênant. Er is iets misgegaan op de administratie. Het blijkt dat jullie allebei een uitnodiging hebben gekregen voor deze stageplek, maar helaas hebben we maar budget voor één persoon.’

Mijn maag krimpt samen, mijn kaakspieren verstijven.

Kareem doet zijn armen over elkaar en zijn wenkbrauwen gaan naar elkaar toe. ‘Dus wat houdt dat in?’

Ze slikt. ‘Dat een van jullie bij ons komt werken.’

Kareem en ik kijken elkaar aan, en dan *klik*, is het donker.

Zomaar.

Het ene moment keek ik nog in die waanzinnig mooie ogen die ik zo ontzettend gemist heb, en het volgende moment... niks. Geen subtiele FADE TO BLACK of CUT. De film is gewoon afgelopen.

Verward deins ik terug, want plotseling klinken er overal stemmen.

‘Wat is er aan de hand?’

‘Wat gebeurt er?’

‘Iedereen kalm blijven, alsjeblieft!’

Maar de paniek neemt toe en ik hoor voetstappen en het schuiven van stoelen. Misschien heeft iemand per ongeluk op een schakelaar gedrukt, maar dan zouden ze het licht nu toch wel weer aan kunnen doen? Er is iets aan de hand. Waar is Kareem?

‘Hé! Wat is dit?’ roep ik, en terwijl ik wacht tot mijn ogen aan het donker wennen, hou ik mijn armen voor me uit. Er botst iemand tegen me op en ik gil.

‘Tammi?’ Zijn stem klinkt ver weg en gaat op in de chaos.

Kareem! wil ik terugroepen, maar zijn naam blijft in mijn keel steken.

Zaklantaarns van telefoons gaan aan en schijnen als spotlights kriskras door elkaar. Dan klinkt er opnieuw een klik. De lampen branden weer, maar niet zo helder als eerst. Noodverlichting, om de paar meter, maar het grootste deel van het kantoor is nog donker. Aan de andere kant van de wachtruimte draait Kareem zich om en we kijken elkaar aan. Ik weet het niet helemaal zeker, maar even lijkt het of hij opgelucht is. Kantoordeuren gaan open; zacht daglicht kruipt naar binnen door een paar smalle ramen die uitkijken op een stenen gebouw.

Na vijf minuten chaos schreeuwt Maureen: ‘Mensen, we moeten het pand verlaten!’

‘Weet je het zeker?’ vraagt de receptioniste.

‘Oud gebouw. Geen idee hoelang de generator het blijft doen. Iedereen naar buiten! Gebruik de zaklamp van je telefoon en neem de trap.’

Zonder dat we iets zeggen lopen Kareem en ik achter de groep mensen aan naar de deur, door een gang, in de richting van een rood oplichtend exit-bordje.

In het trappenhuis is het nog drukker, iedereen uit dit gebouw neemt deze route. Mijn hart begint te bonzen.

Misschien is het een of andere brandweeroefening of heeft iemand zijn lunch te lang in de magnetron laten staan.

Op straat staan heel veel mensen en alle gebouwen lopen leeg. De stoepen zijn overvol en in een soort collectieve verwarring kijkt iedereen op zijn telefoon. De hitte, de vochtigheidsgraad, de paniekerige stemmen en het licht van de ondergaande zon; dat alles door elkaar, en mijn adem stukt. Er is echt iets gebeurd.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik aan een man op de hoek, dicht bij het metrostation. ‘Is er een... aanslag geweest, of zoiets?’

Terwijl ik de vraag stel, moet ik bijna overgeven.

‘Een of andere stroomstoring,’ zegt de man terwijl hij door zijn telefoon scrollt. ‘De hele stad ligt plat.’

‘Wát? De hele stad?’ vraagt Kareem. Ik had niet eens gemerkt dat hij achter me was komen staan.

Ik haal mijn telefoon tevoorschijn en bel mama. Hij gaat twee keer over en dan neemt ze al op.

‘Is alles goed met je?’ vraagt ze. Op de achtergrond hoor ik mijn oudere broer en zus ruziemaken.

‘Ja, alles is goed. De stroom is hier uitgevallen.’

‘Ja, hier ook. Waar ben je?’

‘Ik sta voor het Apollo... met Kareem.’

Ze houdt haar adem even in. ‘Ben je met... hem?’

‘Ja... Ik leg het later wel uit.’

‘Wauw. Oké. Kom zo snel mogelijk naar huis.’

‘Ja, doe ik. Tot straks.’

‘Pas goed op jezelf, Tammi.’

Ik stuur een bericht naar mijn vader om te laten weten dat ik oké ben. Hij staat waarschijnlijk ergens vast met zijn bus. En waar mijn broertje Tremaine uithangt, weet ik niet. Grote kans dat hij foto's aan het maken is. Maar hij redt zich wel, dat weet ik zeker. Er komen nog altijd mensen uit de gebouwen en het wordt steeds drukker op straat. Mijn familie is veilig, maar ik? Het lijkt erop dat niemand weet wat er aan de hand is of waarom de stroom is uitgevallen. Misschien wordt de stad aangevallen terwijl niemand dat nog weet!

‘Hé,’ zegt Kareem. Ik was alweer bijna vergeten dat hij vlak bij me staat. ‘Eh, mag ik je telefoon even?’

‘Waarom?’ snauw ik.

‘Mijne is bijna leeg en ik moet mijn moeder bellen.’

Met een klap smijt ik de telefoon in zijn hand. ‘Ga je gang.’

Hij schudt zijn hoofd en toetst het nummer in. Dat had hij niet hoeven doen. Zijn moeders nummer staat nog gewoon in mijn contacten.

‘Hé, mam, met mij,’ zegt hij. ‘Ja, ja, lang verhaal. Maar goed, daar ook geen stroom? Nee, hè? Hier ook niet. Damn. Oké, ik ben onderweg. Ja, ik weet het, ik ga het proberen, oké? Tot later.’

Hij klikt haar weg en geeft mijn telefoon terug. ‘Heel erg bedankt dat ik een paar gratis minuten van je mocht gebruiken.’

Ik heb zin om hem op zijn sarcastische bek te slaan, maar dan zie ik Maureen.

‘Hé! Maureen!’ Ze staat bij de stoeprand en om bij haar te komen moeten we ons tussen de menigte door wringen.

‘Hé, jongens, sorry, nu even niet: ik ben koppen aan het tellen,’ zegt ze zonder naar ons te kijken. ‘Jullie kunnen beter naar huis gaan. We weten niet hoelang dit gaat duren. Kom maandag maar terug, oké?’

‘Maar,’ begin ik, ‘je hebt ons nog steeds niet verteld wie de baan gekregen heeft. Wie van ons moet maandag terugkomen?’

‘Het komt nu écht niet uit,’ zegt ze verhit. ‘Het spijt me, maar ik moet zeker weten dat iedereen het gebouw verlaten heeft. Dat is het protocol. Zodra er weer stroom is, laat ik het jullie weten, oké? Zorg dat jullie veilig thuiskomen.’

Voordat ik haar kan tegenhouden loopt ze weg.

‘Ongelooflijk, dit,’ zeg ik, en ik gooi mijn handen in de lucht. ‘Moeten we het hele weekend wachten?’

‘Volgens mij zijn er op dit moment belangrijkere dingen om ons druk over te maken,’ zegt Kareem. Hij houdt zijn hand op. ‘Mag ik je telefoon nog even zien?’

‘Waarvoor nou weer?’

‘Hé, dit is een noodsituatie en jij gaat een beetje moeilijk lopen doen?’

‘Tsss! Oké! Als je m'n batterij maar niet opmaakt.’

Hij zoekt een nummer op in zijn eigen telefoon en toetst dat in op de mijne. ‘Hé, yo, Twig? Nee, ik bel met de telefoon van... van een vriendin. Mijn batterij is bijna dood, T.’

Twig is een jongen bij ons uit de buurt. Lang, mager en sprietelig als een nieuw boompje. Waarom moet Kareem hem bellen? Wat is er zo belangrijk? Ik moet ook zuinig zijn met mijn batterij.

‘Ja, in de hele stad is de elektriciteit uitgevallen. Bizar,’ zegt hij. ‘Maar wat zijn de plannen voor vanavond? Ja? Serieus? Oké. Tuurlijk. Ik zie je straks.’

Hij geeft mijn telefoon terug en pakt zijn portemonnee. ‘Hoeveel geld heb jij?’

‘Hoezo?’

Hij snuift en wijst naar het metrostation verderop. ‘Als er geen stroom is, rijden er ook geen metro’s. We moeten een taxi nemen.’

Godver. Hij heeft gelijk. De metro’s rijden niet. En stel dat er een gaat en je komt vast te zitten in zo’n donkere tunnel? Echt niet.

Hij telt zijn geld. ‘Twintig dollar. Jij?’

Ik heb maar vijf dollar.

‘Daarmee komen we niet thuis,’ zegt hij. ‘De verkeerslichten doen het ook niet, dus als we al een taxi kunnen vinden komen we niet verder dan een paar straten.’

‘Eh, daar aan de overkant is een pinautomaat. Ik kan geld opnemen,’ bied ik aan.

‘Geen stroom, dus doen de pinautomaten het ook niet.’

‘Shit,’ mompel ik. ‘Wat nu?’

Ik weet niet waarom ik dat aan hem vraag. Waarschijnlijk omdat er niemand anders in de buurt is en ik rustig probeer te blijven terwijl ik een drukkend gevoel op mijn borst krijg.

Hij kijkt naar het straatbordje en zucht. ‘Oké. Laten we gaan.’

Hij begint te lopen en ik loop achter hem aan.

‘Waar ga je naartoe?’

‘Naar huis. Waar anders naartoe?’

‘Hoe dan?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Lopend.’

‘Lopend? Vanaf hier?’

‘Heb jij een beter idee?’

‘Dat is... belachelijk ver! Daar doe je een paar dagen over.’

Hij lacht spottend. ‘Echt niet. We zijn niet in de Bronx.’

Ik kijk naar het straatbordje. Hij wil van 125th Street terug naar Brooklyn lopen? Dat is bijna even ver als vanaf de Bronx.

‘Nou,’ zeg ik, en ik zwaai naar hem. ‘Dan zie ik je wel weer.’

‘Hoe bedoel je? Jij gaat met me mee.’

‘Tsss! Mooi niet.’

‘Luister, we hebben geen idee hoelang dit gaat duren, maar ik ga hier niet zitten wachten. Het is halfzes geweest. Ik wil hier weg zijn voordat het donker is. Jij hebt geen geld, de Uber-app ligt plat en ik heb geen telefoon. Dus we moeten bij elkaar blijven tot we thuis zijn. Daarna kun je me weer haten en zo.’

Hé, ik heb nooit gezegd dat ik hem haat. Niet hardop in elk geval.

Terwijl ik om me heen kijk, ga ik in gedachten mijn opties langs. Misschien duurt de stroomstoring helemaal niet zo lang. Misschien is ze over een paar minuten al voorbij, twee uur, max. Maar wat als hij gelijk heeft? Wat als ze het niet kunnen oplossen en het duurt de hele nacht en we zitten hier vast?

‘We nemen de Frederick Douglass, naar de westkant van Central Park,’ zegt hij.

MTA-medewerkers zijn bezig om de metro-ingang af te zetten met plastic lint. Hoeveel mensen zouden daarbeneden vastzitten? In het donker... met die ratten? Alleen al bij de gedachte daaraan beginnen mijn handen te trillen. Maar er zijn ergere dingen... met name één ding, dat ik hoe dan ook wil zien te voorkomen.

‘Ga je mee of niet?’ snauwt Kareem.

Zuchtend kijk ik naar de laaghangende zon, en dan zet ik een stap, zijn kant op.